

Mfv.II.10.321/2013/13.szám

A Kúria a dr. Legény Péter ügyvéd által képviselt felperesnek - a jogtanácsos által képviselt alperes ellen rendkívüli munka ellenértéke iránt a Pest Megyei Munkaügyi Bíróságnál 11.M.969/2010. szám alatt megindított és másodfokon a Budapest Környéki Törvényszék 8.Mf.20.962/2012/5. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2014. május 21-én megtartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Budapest Környéki Törvényszék 8.Mf.20.962/2012/5. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az alperesnek 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

I n d o k o l á s

A felperes 1989. november 6-tól közszolgálati jogviszonyban állt az alperessel vizsgálóbiztos munkakörben. 2007. január 2-ától március 4-éig a sz.-i, ezt követően a p.-i telephelyen látta el a gépjárművek műszaki vizsgáztatásával kapcsolatos feladatokat. Az alperes 2007. május 22-én kelt felmentésével csoportos létszámleépítés miatt 2007. november 30-ával megszüntette a felperes közszolgálati jogviszonyát.

A felperes 2008. január 28-án terjesztette elő keresetét, melyben sérelmezte közszolgálati jogviszonya jogellenes megszüntetését, továbbá elmaradt illetménye megfizetését kérte.

Az ügyben kizárólagos illetékességgel rendelkező Pest Megyei Munkaügyi Bíróság 11.M.866/2009./2. számú végzésével a jogviszony jogellenes megszüntetése megállapítása iránti kereset tekintetében a pert megszüntette. A Pest Megyei Bíróság 8.Mf.25.992/2009/2. számú végzésével az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta, a felperes felülvizsgálati kérelmét pedig a Legfelsőbb Bíróság Mfv.I.10.379/2010/9. számú végzésével hivatalból elutasította.

A felperes módosított keresetében a rendkívüli munka ellenértéke és szabadságmegváltás címén 195.964,- Ft megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Arra hivatkozott, hogy 2007. január 1-jétől május 31-ig a törvényes munkaidőnél többet dolgozott, mivel addig nem hagyhatták el munkahelyüket, amíg az előre meghatározott számú gépjármű vizsgálatát nem végezték el. Vezetői utasításra a jelenléti íven napi 8 óra munkavégzést tüntettek fel, a tényleges munkavégzést ugyanakkor az alapnaplók, illetve a 2007. februártól vezetett GJM program szerinti vizsgálati naplók igazolják. Hivatkozott továbbá arra, hogy a ... forgalmi rendszámú gépjármű menetlevele ugyancsak azt támasztja alá, hogy rendszeresen túlmunkavégzés történt.

A Pest Megyei Munkaügyi Bíróság 11.M.969/2010/19. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. Indokolásában kifejtette, hogy a felperes munkaidő-beosztását a köztisztviselők jogállásáról szóló 1992. évi XXIII. törvény (Ktv.) 39. § (4) bekezdése alapján a munkáltatói jogkör gyakorlója úgy állapította meg, hogy munkaideje hétfőtől csütörtökig 6 óra 45 perctől, 15 óra 15 percre, míg pénteken 6 óra 45 perctől 13 óra 15 percre tartott. A jelenléti ívekből megállapíthatóan a felperes 2007. áprilisában 25 óra 15 perc, míg május hónapban 75 óra 45 perc rendkívüli munkát végzett, melynek ellenértékét a munkáltató megfizette számára. A perrel érintett további időszakra vonatkozó menetlevelek, alapnaplók és vizsgálati naplók nem voltak alkalmasak a rendkívüli munkavégzés tényének igazolására, illetve nem támasztották alá a felperes állítását. A munkaügyi bíróság a felperes szabadságmegváltás iránti keresetét is megalapozatlannak találta, mivel az alperes a közszolgálati jogviszony megszűnésekor 27 nap szabadságát megváltotta.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Budapest Környéki Törvényszék 8.Mf.20.962/2012/5. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Megállapította, hogy a közszolgálati jogviszony megszüntetése tekintetében a per már korábban megszüntetésre került, a fellebbezésben hivatkozott végkielégítés, szolgálati gépjárművezetés miatti helyettesítési díj és GJM program betanítása miatti díjazás az elsőfokú eljárás tárgyát már nem képezte, ezért ezeket a másodfokú eljárásban nem vizsgálták. A túlmunkadíj vonatkozásában kifejtette, hogy a menetleveleken a felperes gépjárművezetőként csak két alkalommal szerepelt, az alapnaplók, vizsgálati naplók és műszaki vizsganaplók pedig alapvetően a vizsgáztatott járművek adatait tartalmazzák, a vizsgáztatás időtartamának megjelölése nélkül. Ezen okiratokból nem volt megállapítható sem a munkavégzés napi tartama, illetve az sem, hogy a felperes naponta hány gépjármű vizsgáztatását végezte el, így a felperes az alperes által elismert és díjazott túlmunkát meghaladó igényét nem tudta bizonyítani. A másodfokú bíróság a szabadságmegváltás iránti igény vonatkozásában is helytállónak

ítélte az elsőfokú bíróság ítéletét.

A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, melyben kérte, hogy a Kúria a jogerős ítéletet az elsőfokú bíróság ítéletére is kiterjedően helyezze hatályon kívül és kötelezze új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára a közigazgatási és munkaügyi bíróságot.

Álláspontja szerint az eljáró bíróságok megsértették a Pp. 3. §-át, illetve 213. § (1) bekezdését. Indokolásul előadta, hogy 2009. június 9-én előterjesztett kereseti kérelmében amiatt is kérte a felmentése jogellenességének megállapítását, hogy az alperes magatartása a rendeltetésellenes joggyakorlás követelményébe ütközött, s ezt az eljáró bíróságok nem vizsgálták, megsértve ezzel a Pp. 213. § (1) bekezdését és a Pp. 3. § (3) bekezdését.

A rendkívüli munkavégzés és szabadságmegváltás iránti igény tekintetében azt adta elő, hogy iratellenesen hivatkozott a másodfokú bíróság arra, hogy a vizsgálati napló nem alkalmas a vizsgálat időpontjának megállapítására, hisz azt a vizsgálat befejeztével ki kellett nyomtatni és a kézi programhoz csatolni. Erre az utólag újra kinyomtatott napló nem volt alkalmas. Kifogásolta, hogy az eljáró bíróságok nem keresték meg a Pest Megyei Kormányhivatalt a túlóraelszámolások miatt, megsértve mindezzel a Pp. 3. § (4) bekezdésében foglaltakat. A Pp. 3. § (6) bekezdésébe ütközött az elsőfokú bíróság eljárása amiatt, hogy ítélete meghozatala előtt nem volt lehetősége megismerni az alperes utolsó beadványát, mivel az alperes azt rossz címre küldte.

Az alperes a jogerős ítélet hatályában való fenntartását és a felperes költségekben való marasztalását kérte arra figyelemmel, hogy jogszabálysértés az eljárás során nem történt. Az eljáró bíróságok a bizonyítékok helyes mérlegelésével állapították meg a tényállást és helytálló jogi következtetést levonva hozták meg döntésüket.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Kellő alap nélkül hivatkozott a felperes felülvizsgálati kérelmében arra, hogy az eljáró bíróságok nem döntöttek a felmentés jogellenességének megállapítása és jogkövetkezményei alkalmazására irányuló kereseti kérelméről, mivel az arra vonatkozó kereseti kérelmét annak elkésztése miatt nem vizsgálták érdemben. A per e körben megszüntetésre került és a felperes igazolási kérelmét az eljáró bíróságok elutasították. Erre figyelemmel nem volt annak jelentősége, hogy hány, illetve milyen okból tartotta jogszabályba ütközőnek közzolgálati jogviszonya megszüntetését a felperes.

Ugyancsak alap nélkül hivatkozott a felperes arra, hogy az eljáró

bíróságok megsértették a Pp. 3. § (4) bekezdését, amikor további bizonyítási indítványának nem adtak helyt. Az elsőfokú bíróság ítéletében részletesen kifejtette, hogy a jelenléti ívek a rendkívüli munkavégzést nem igazolták, a perbeli időszakra vonatkozó menetlevelek, alapnaplók és a vizsgálati naplók sem voltak alkalmasak e tény igazolására. A menetleveleken két eset kivételével a gépkocsivezető személye nem volt azonosítható, az alapnaplók és vizsgálati naplók tekintetében pedig megállapítható volt, hogy azok gyakran későbbi időpontban kerültek nyomtatásra, s abból nem volt megállapítható, hogy a nyomtatáskor kik voltak jelen. A felperes által csatolt időszakos műszaki vizsganapló nem tartalmazott olyan adatot, amelyből a munkaidő megállapítható lett volna. Az eljáró bíróságok ítéletükben megjelölték azt, hogy a felperes indítványára beszerzett okiratok miatt nem támasztották alá a felperesi álláspontot, s nem merült fel adat arra, hogy a Pest Megyei Kormányhivatal megkeresése olyan eredménnyel járt volna, amely a felperesi igény megalapozottsága szempontjából relevanciával bírt volna. Mindezekből megállapítható, hogy az eljáró bíróságok eljárása nem ütközött a Pp. 3. § (4) bekezdésébe.

Megalapozatlanul hivatkozott a felperes arra is, hogy az elsőfokú bíróság megszegte a Pp. 3. § (6) bekezdését, mivel anélkül hozott ítéletet, hogy az alperes utolsó beadványának tartalmát megismerhette volna. Ezzel ellentétben megállapítható, hogy az ítélethozatalt megelőzően tartott tárgyaláson az alperes ezen beadványát az eljáró bíróság ismertette, annak egy példányát a tárgyaláson kézbesítette a felperes számára is, így az eljárás nem volt jogsértő.

A Kúria a kifejtettekre tekintettel a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a felülvizsgálati eljárási költséget.

A felperest megillető munkavállalói költségkedvezményre figyelemmel a felülvizsgálati eljárási illetéket a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2014. május 21.

Dr. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, Sipőczné dr. Tanczos Rita s.k. előadó bíró, Dr. Suba Ildikó s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

bíróági tisztviselő